

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA

22, avenue de l'Opéra, Paris

Din însărcinarea unui Comitet

Director :
Sever BOCU

România Mare

Foaia Voluntarilor și Soldaților Români în Franța

ABONAMENTE :

1/2 an	—
Franța	10 fr.
Străinătate	15 »

Apare odată pe
Săptămână

DE LA INIMA MEA LA INIMA LOR

În timpul războiului, Regina noastră a scris două cărți în cari a povestit cât de frumos și de vitejeste s'au purtat ostașii noștri, și cu câtă răbdare și demnitate poporul nostru a îndurat suferințele războiului, foametei și mizeriei. Culegem din cartea Maiestății Sale De la inima mea la inima lor extrase pe cari le vom publica treptat și din celărea cărora soldații noștri vor fi fericiți a-și da seamă de înalta dragoste și grijă ce poartă Regina noastră țării și neamului Ei.

Trenuri trec... trec și povara lor pe care o duc departe, e tineretea țării noastre, speranța căminurilor.

Sunt grămățiți cu miile pe acoperisele vagoanelor; spânzurați pe margini, atârnați în chip primejdios, dar sunt veseli cu toții. Râd în drum, cântă, strigă... Si trenuri trec, trec înainte în fiecare Zi...

Cu inima grea, cu mâinile pline de flori plecăm la gară. Am dori să le spunem cuvinte de cari să-și aducă aminte, să le spunem tot ce simțim în aceste clipe, dar glasurile lor cari se ridică în cor le inabusează pe ale noastre.

Un strigăt li se desprinde depe buze când mă văd : — ne ducem, plecăm cu bucurie, ne ducem la biruintă, ca Tu sa te faci Împarateasa, Împarateasa tuturor Românilor...

Acesta e strigătul inimii lor, urarea care o trimit, urarea care o cred, și eu le zâmbesc și imbiindu-i cu flori pe care le strânge bratul lor viu.

...Si trec... trec înainte...

Intr'o seara când soare le se înclină în slava lui luminoasă, poleind cu aur tot ce-i călea în cale, ajunsei mai târziu la gară, reținută cum eram de alte datorii, și trenul, a carui plecare voiam s'o salut, se pusese în mișcare. Tinerii soldați se îngrămădeau cu veselia lor sgomotoasă în compartimente, având la chipiu și pe tunică flori pe cari li le împărțiseră mai înainte. Chiar și tunurile și cali erau împodobite de margarete, de faori liliachii de toate nuanțele și strălucirea bogată a apusului le sporea frumusețea. Parea că însuși cerul se încerca să binecuvinteze plecarea acestor băieți cari se duceau atât de bucuși și la moarte.

Măhnită de a fi ajuns cu intarziere, mă îndreptai grabnic spre vagoanele în mișcare. Un strigăt izbucni atunci din toate piepturile, fiindcă mă recunoscură, și o ploaie de flori căzu la picioarele mele. Ei și le desprindeau dela tunica, și le smulgeau din capela, depe tun, aceste flori ce le păstrau, ca să acopere cu ele Regina lor, în vreme ce aceiaș urare urcă spre cer : — Dumnezeu să-ți ajute să ajungi Împarateasa. Împarateasa tuturor Românilor...

Si florile imi cădeau în brațe, imi cădeau pe mâinile care abia le mai puteau ținea, se imprăștiau pe pamântul ce se acoperea cupurpură.

Multă vreme statui nemiscata după ce trenul disparuse; o dungă de fum pierdută în zarea portocalie și florile care mi se ofileau la picioare imi mai lamureau doar aceasta plecare.

Ma uitam, ca în fata unui mister, la cele două șine aruncate spre infinit, în departare îmbinându-și drumul lor despartit, și ma întrebam dacă se va isbândi, visul lor, dacă mulți dintr'insii se vor mai întoarce?..

Soarele coborâse, fumul se risipise, cântecul soldaților era o amintire numai...

Incețișor m'am pornit spre casă... Fiecare zi ua duceam între raniti, treceam din sala în sala. Toti mă vioiau între dânsii, fiecare soldat dorea să vadă pe Regina. Nici odată n'am lasat o chemare fără răspuns și cutreieram pretutindeni, fără să mă descurajeze vre o privire, vre o boseala, vreun drum cât de lung.

Câte odnată mi se pare însă că ratacesc printr'un vis fără sfârșit. Li văd culcați, pat lângă pat, ochii lor mă întâlnesc, mă urmăresc, mă sorb... N'am știut niciodată până astăzi ce înseamnă să fii pradă atator ochi. S'ar parea ca privirile lor imi smulg inima din piept, le simt ca o povara pe care abia mai pot s'o îndur.

Mă aplec spre teta lor trudită, le strâng mâinile intinse, mi-așez degetele pe fruntile arzătoare, le scrutez privirile ce se sting, ascult cuvintele șoptite...

Și pretutindeni mă urfărește aceiași urare : — Dumnezeu să-Ti ajute sa te faci Împarateasa tuturor Românilor...

Buze înclestate mi-o spun glasuri pline de nădejde mi-o strigă : Ce înseamnă suferinta noastră, dacă Tu te faci Împarateasa, Împarateasa tuturor Românilor ?

Sunt atât de mișcătoare aceste cuvinte, când pornesc dela patul rănitilor cari văd în mine împlinirea visului pentru care își dau viața.

Ma simt asa de mica, asa de umilită în fața răbdării lor stoice, ochii mi se implu de lacrimi si imi dau seama că trebuie sa multumesc lui Dumnezeu pentru maretia acestei credinte.

De ce să fiu eu cea aleasa ca să înfațișeze un ideal, de ce să fiu eu acest simbol ? Ce drept am oare sa stau deasupra lor și să dobândesc slava cu pretul sângelui ?

Si astfel trec înainte, cu mai multa duioșie dela nu pat la altul...

Acesta era într'o vreme când speranța cânta în fiecare suflet, când entuziasmul d'întăiu facea să bată inimile la fel, când credinta biruințelor glorioase ne insenina zilele.

Mult mai târziu însă, în împrejurări cu totul schimbate, în alta parte, mi-au fost rostite aceleas cuvânt de către un om care nu putea sa-mi vadă fața în dimineata aceia când, după ce suferise o trepanatie, zacea cu capul înfășurat în pânze sângerate. Cineva îi spusese ca Regina e alaturi, ca venise să-l vadă, să întrebe de rana lui, să încerce să-i ajute de era nevoie.

El intinse, dibuind, o mână pe care am opucat-o într'a mea, șoptindu-i cuvinte de mângâiere. aplecata asupra buzelor cari murmureau ceva ce nu în telegram. Omul nu avea nici fată, nici

privire, acoperit cum era de pânzele pătate de sânge.

Atunci, ca foarte de departe, veniră cuvintele, aceleași cuvinte : Dumnezeu sa Te apere și să Te tie, ca sa ajungi Împarateasa, Împarateasa tuturor Românilor...

Mi s'a parut în aceasta clipă ca ceva minuat coborâse deodată în inima mea zdrobita, ceva sfânt și grozav, ceva care era mai mult decât puteam îndura... În vremurile de nădejde, urarea aceasta era fără îndoiala atingătoare, dar acum imi aparea mare și sfânta, caci se rostea într'o clipă când cel mai întunecos dezastru ne coplișise țara, când armatele noastre se retragea pas cu pas în fața suvoiiului dușmanilor noștri...

Si acolo, în odaia suferinții gura aceasta de moarte spunea nădejdea de care toți se agătau, visul, visul, de aur pe care cu toate jertfele, mizeria și moartea, tuși, într'o zi, trebuie să-l isbândim. Nu era decât unul dintre cei mulți, un glas din necunoscut, un îmartr fără nume, dar vorbele lui gasiră drumul inimii mele.

Si aplecata asupra-i, punându-mi lin mână pe legăturile inrosite, m'am rugat lui Dumnezeu să-i asculte dorinta, m'am rugat ca sângele atator umili eroi sa nu se risipeasca în zadar m'am rugat ca în ziua ori ceasul când izbăvirea cea mare va veni, un eco al cântecelor de biruintă să ajunga și până la acest anonim, dincolo de marea Umbră în care se cufunda, să ajunga, pentru ca dincolo de groapă, să ia partela o glorie pe care ochii lui, încă vii, nu mai puteau s'o vadă...

Regina MARIA a României.

CE-ȚI DORESC EU ȚIE, DULCE ROMÂNIE

*Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor ?
Brațele nercoase, arme de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor !
Fiarbă vinu'n cupe, spumege pocalui,
Dacă fii-ți mândri aste le nutresc ;
Căci rămâne stânca deși moare valul.
Dulce Românie, asta ti-o doresc.*

*Vis de răzbunare negru ca mormântul,
Spada ta de sânge dușman fumegând,
Si de-asupra idrei fluture ca vântul
Visul tău de glorie falnic triumfând.
Spună lumii large steaguri tricolore,
Spună ce-i poporul mare, românesc,
Când s'aprinde sacru candida-i călătoare,
Dulce Românie, asta ti o doresc.*

*Ingerul iubirei, ingerul de pace,
Pe altarul Vestei tainic surzând,
Ce pe Marte'n glorie să orbească-l face,
Când pe lampa-i sboară lumea luminând,
El pe sânu-ți virgin încă să coboare.
Guste fericirea răului ceresc,
Tu îl strânge'n brațe, tu îi fă altare.
Dulce Românie, asta ti-o doresc.*

*Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Tânără mireasa, mamă cu amor !
Fii tăi trăiesc numai în frăție
Ca a nopții stele, ca a zilei zori.
Viața în vecie, glorie, bucurie,
Arme de tărie, suflet românesc,
Vis de vitejie, fală și mândrie,
Dulce Românie, asta ti-o doresc.*

Mihail EMINESCU.

O MARE SERBARE ROMÂNEASCĂ LA ROMA

Roma 26 Ianuarie.

Roma, Roma vecinică, Doamna lumii, care a dat viață străbunilor noștri, nu ne-a uitat nici de astăzi-dată.

După veacuri și veacuri în cari atâtea sute de mii de fii ai neamului românesc, cu pumnii strânși, cu inimi sângere rânde, s'au înecat în întuneric, alte mii de viteji din țara Ardealului, a Bucovinei și a Banatului, rupându-o cu poruncile asupritorilor lor, și-au întins din întuneric spre Roma-mamă brațele vânjoase pe cari se cunosc încă lanțurile robiei ungurești și nemțești. — Și Roma și-a recunoscut strănepoții !

Dar această mamă de oameni, această ceata de voinici ne boșit i nu caută în Italia, în orașele ei mărețe, în satele ei ospitale, nici odihnă, nici milă ? Nu caută odihnă pentru că le-ar fi fost rușine să odihnească când temnițele unguștii erau pe zi ce merge tot mai pline de frați de-ai lor, când dealungul și dealatul ținuturilor românești, ca în poveste creșteau mereu pădurile de spânzurători. Nu mai era nici o cale de mijloc. Lupta între Unguri și Romani era o luptă pe viață și moarte. Ori ce intarziere ar fi fost o miselie, ori ce șovăială o trădare.

Și această mână de oameni a cerut arme și a luat-o din nou spre granițe, spre dușmanii de veacuri, spre moarte ori desrobire. Au plecat veseli, și mulțumiișe duceau la moarte ca la nunta. I-am văzut acolo sus pe rodnicile câmpii ale Veneției, sub bataia tunurilor dusmane. I-am văzut de atâtea ori rumeni și frumoși și m'a uimit veselia și mulțumirea lor. Sarcina ce și-au luat-o de bunăvoie, primejdia spre care mergeau fără șovăială, îi faceau senini, mândri și plini de încredere nemărginită. Primejdia ? Uneori văzându-i așa de senini, imi parea că nu-si dau seamă de cea ce fac, că merg înainte ca într'un vis-neștiutori de fericiri ori de primejdii !

Dar am stat între ei și le-am patruns în suflete : isi dădeau foarte bine seama de cea-ce faceau. Primejdia pentru ei nu era un lucru nou. Au cunoscut-o de veacuri, s'au scaldat în ea ca într'o apă datătoare de puteri. Primejdia pentru ei era o cunoștință vechie, o rudenie chiar-daca vreiți.

Acesta mână de oameni oțeliți s'a pregătit în tăcere, iar când a venit ceasul mare a făcut minuni. O spun toți câți i-au văzut în acele zile aspre, o spun ordinele de zi ale deosebitelor comande italiene, medaliile italiene și englezești cari strălucese azi pe pepturile lor.

Ziua de 26 Ianuarie 1919 a fost o zi mare pentru acești frați eroi, o zi mare pentru toți românii, zi în care au fost încoronate cu semnele vitejiei atâtea mari isprăvi, o zi de nemărginite făgăduinti.

Sfântirea Steagului Românesc și decorarea legionarilor

Asezarea trupelor :

Cu tot timpul amenințator, piața Siena, unde a avut loc marea ceremonie a sfântirii steagului Regimentului al II lea al Legiunei române și,

decorarea legionarilor cari au luat parte la ultima ofensivă, era plină de lume.

Către ceasurile 9 a. m. trupele au început să se așeze la locurile hotărâte lor, în timp ce carabinieri țineau închise intrările. Așezarea s'a făcut repede și în bună rânduială.

În mijlocul pieței era Regimentul al II lea al Legiunei române sub comanda Colonelului Giusti, Brigada RE sub comanda Generalului Macario și regimentele de cavalerie Guide și Genova comandate de Generalul Marini.

La marginile pieței erau muzicele regimentului 81 infanterie, și a regimentului de grăniceri și a elevilor carabinieri.

✕ Sosirea Autorităților

Între cei d'întâi sosiți am observat pe Ministrul de război General Cavaglia, Generalul Cauvain comandantul carabinieriilor, Generalul Julien de la Missiona franceză, Generalul Troili și o mulțime de ofițeri francezi, englezi, cecho-slovaci, polonezi, greci, sârbi, etc.

Între autoritățile civile amintim pe Dni Gallena fost Secretar de stat pentru propaganda în străinătate Theodoli primarul Romei, Principe Colonna prefectul Romei Di Aphel, Albert Besnard Directorul Academiei de Arte franceze, Conte Zoppola, Comandantul Bruto Amante pe la Confederațiunea Latină ; apoi au sosit Ambasadorul Americii Nelson Page, Ministrul României Di Alexandru Lahovary, Atașatul Militar Colonel I. Florescu, Consilierul de Legațiune D. Pennescu, Căpitanul Costiescu-Ghyka, D-nii Dimitrie și Vladimir Ghyka, Consulul României Di Many, etc.

Marina era reprezentată de Amiralul Orsini.

În tribuna diplomatică era Secretarul Ambasadei Japoneze, Ministrul Braziliei, Atașatul Legației Portugheze și alte personalități ale corpului diplomatic.

Generalul Vanzo care reprezenta pe Regele Italiei, a luat loc la dreapta Generalului Cavaglia.

✕ Ceremonia

Laceasurile 10 trâmbița sună « drepti » în timpul ce în mijlocul pieței la o masă ce slujea de altar, Sfântia Sa Părintele Vasile Lucaci asista de preotul Dr Ion Rosu începea serviciul divin. La stânga altarului, Locotenentul Emil Cotuțiu, unul dintre viteji răniți în ultima ofensivă, ținea Steagul.

După slujba, Părintele Lucaci binecuvântează steagul în sunetul muzicii ce intona imnul român, în timpul ce un aviator italian ce rotea în văzduh de asupra pieței, arunca flori în colorile italiene și românești.

Erau clipe de acele pe cari nici unul dintre Români cari au fost de față, nu le vor uita nici o dată.

După câte va călduroase cuvinte spuse de Colonelul Giusti, Părintele Lucaci a rostit în italienește cu glas tunător următorul discurs predând steagul Domnului Ministru al României Alevandru Em. Lahovary :

« Simt o nespusă fericire că mi-a fost dat să încredințez acest binecuvântat steag, vrednicului reprezentant al Maies-

tăței Sale mult iubitelui nostru Rege Ferdinand I șeful suprem al glorioasei armate Române.

« Vă rog Excelența de-al incredința acestor viteji ostași. El e astăzi cerul vieții noastre naționale. In veacurile apuse, de la Roma porniră vitezele legiuni ale lui Traian pentru a ne cuprinde o patrie, și azi sub cutele lui, strănepoții acelor legionari vor pleca să apere acolo, în răsărit, civilizația romano-latină, contra barbarilor, rușinea omenirii de azi: ungurii, bulgarii, turci.

« Sfânta e deci menirea ta o steag binecuvântat! Călăuzește, dă putere acestui viteaz regiment pentru a putea implini fapte însuflețite de virtuți militare și cetățenești, vrednice de sufletul mare romano-latin, pe care ei îl înfățișează și-l vor trece cu credință din tată în fiu, până când oamenii vor mai trăi sub soare. »

Domnul Ministru Lahovary incredințeză Colonelului Florescu steagul Regimentului al III-lea cu aceste mișcătoare cuvinte:

Domnule Colonel

In numele Maiestății Sale Regele Ferdinand I al României vă incredințez acest drapel.

D-Voastră veți ști să colăziți pe calea onoarei și a gloriei Regimentul adunat sub cutele acestui steag care reprezintă azi patria română, întregită ca în timpul lui Mihai Vitezul.

Mare parte din ostașii ce D-Voastră comandați, au știut să se acopere de glorie alături de vitejile armate ale Maiestății Sale Regelui Vittorio Emmanuele al III-lea, ținând nepătută cinstea steagului românesc pe pământul scump al Italiei și arătându-se vrednici, de camazarii lor de la Jiu, de la Olt, de pe Prahova și de la Mărășesti.

Trăiască Maiestatea Sa Regele Ferdinand al României; Trăiască Maiestatea Sa Regele Vittorio Emmanuele al III-lea. Trăiască Tăvile surori România și Italia!

Cuvântarea Generalului Ferigo

După Dl Ministru al României, ia cuvântul Generalul Ferigo Comandantul Legiunii Române fost atașat Militar al Italiei la București, care cunoaște atât de bine marile însușiri și vitejia soldaților români.

« Deși încă bolnav — zice Generalul Ferigo — n'am vrut să scap acest prilej de-a aduce salutare plină de dragoste vouă, voinicilor ostași români, cari cu atâta vitejie v'ați luptat umăr la umăr cu soldatul italian împotriva dușmanului nostru strămoșesc!

« Nici unul poate nu are ca mine puțința de-a prețui vitejia ostașului român, căci am avut fericitul prilej de al urmări pe timpul luptelor uriașe din Carpați, Dobrogea și Seret, — lupte în cari, cu

toate că s'au războit unul împotriva a zece dușmani, dorobanții neînvinși au știut să-l oprească pe vrăjmasul cel trufas, scăpând de pângărirea spurcatului neam și ungur, acel crâmpie din pământul strămoșesc în care s'a adăpostit cărmuirea, și pe lângă cărmuirea, Domnitorii săi mărinimoși.

« Nici un oștean deci, în afară de cel român, nu poate să cunoască miscarea sufletească pe care o încerc eu în clipa aceasta, văzând la olaltă pe reprezentanții celor două armate latine surori preamărind faptele strălucite ale unor viteji cari imi sunt tot așa de dragi ca și iubiiții noștri italieni.

Dar sarbătoarea aceasta este insoțită de o altă sarbătoare nu mai puțin măreață: de aceea a predarei drapelului celui de al doilea Regiment al Legiunii noastre; fericită, minunată împerechiare care imi smulge din adâncul inimii, urarea cea mai arzătoare intru fericirea și marirea neamului românesc, urare ce isbucnește în strigătul augural: « Trăiască România! » « Trăiască marinosvl ei Rege Ferdinand întâiul! »

Cuvântarea D-lui I. FLORESCU

Atașatul Militar al României. Excelență, Domnule General, ofițeri, subofițeri și soldați!

După șaptesprezece veacuri de desparțire silită, fiii neamului românesc s'au unit din nou și pentru veci de vici, într'un singur trup național. Pronia cerească a vrut ca în anul 106 să porneasca străbunii noștri de pe nămantul sfânt al mamei Roma pentru a cuceri Dacia, hărăzită lor de nemuritorul Traian: azi unirea tuturor Românilor să fie încoronată cu conlucrarea voastră, a celor ce de la Roma vă întoarceți în Patrie.

Roma ne-a dat viața, duhul ei mare ne-a apărât în decursul veacurilor, și iată că Roma privește azi la renașterea noastră națională.

Străbunii noștri au implantat vulturii Romei pe cetatea Dacilor, și în Roma primim azi steagul, care ne va călăuzi în Patria noastră întregită.

Trecura multe veacuri și îmbrăcați cu haine păgănești soartea v'a purtat în Italia; și iată că nici veacurile scurse, nici hainele barbare nu o împiedică pe scumpa noastră soră de a vă recunoaște. V'a recunoscut pentru că inima voastră a rămas română și că nici durerea asupririi, nici luptete neîntrerupte pentru păstrarea conștiinței naționale, nu v'a putut șchimba sufletul.

Ați primit steagul românesc.

Cunoașteți așa de bine acest triclor, care ne a fost scut și crez al mântuirii.

Tot sufletul nostru românesc se oglindește în acest steag și decci simțim ca cea mai înaltă datorie a noastră: de a-l iubi și a-l apăra.

Cu adâncă mulțumire mă folosesc de aceste clipe pentru a mulțumi Excelenței Sale D-lui Ministru de Război, Comandantului Legiunii D-lui General Ferigo, precum și tuturor ofițerilor italieni, cari au conlucrat la alcătuirea acestui regiment.

Mulțumim nobilei națiuni italiene pentru caldă dragoste ce ne-a arătat-o și care e singura noastră mângâiere pentru prelungita noastră lipsă din Patrie.

Un strigat isbucnește în această clipă din piepturile noastre; Trăiască Majestatea Sa Victor Emanuele, gloriosul Rege al Italiei! Trăiască scumpul nostru Rege Ferdinand întâiul! Trăiască România Mare!

Distribuirea Decoratiilor și Defilarea

A început apoi premiarea vitejilor.

Domnul Ministru Lahovary, având la stânga pe Ambasadorul Statelor Unite Nelson Page, iar la dreapta pe Ministrul de Război, vrea însuși să atârne pe piepturile eroilor medaliiile câștigate.

Colonelul Guisti dă cetire « laudei solemne » adresată primei compenii de voluntari români, de Generalul Casiglia, Comandantul armatei a VIII la 23 Noembrie 1918; cu următoarea motivațiune: « Viteaz detașament de voluntari, pregătit cu neclintită credință, în supremele probe, cu puternică contopire de suflete, sosit în ceașul războiului, dădu-mărețe dovezi de bravură, întrecându-se cu frații italieni, îndrăzneată mână de oameni, vie înfățișare de dragoste de patrie, la cea din urmă înfrângere a dușmanului comun! »

Decoratii sunt chemați pe rând. D-l Ministru Lahovary le animă pe piepturi medaliiile.

Medalia de argint

Locotenent Piso Emilian; Subl. Vancea victor; caporal-major Ludu Bartolomeu; soldații Gavrilă Nicolae; Gradinar Nicolae și Pop Victor.

Medalia de bronz

Locotenentii Cosmiu, Mihaiș Hossu Romul; Elevul ofițer Merlaș Stefan; caporal-major Chiorean Vasile, Hambasan Gheorghe; caporalul Ștefu Gheorghe; cap. major Iurecovan Adam; Plutonierul major Rachita Grigorie; soldații: Taurean Dumitru, Breb Dumitru, Bristian Ion, Căldararu Nicolae, Bărsan Dumitru; Fruntașul Doban Iosif; soldații Buștea Nicolae și Avram Ion.

Crucea pentru merite de război (Croce al merito di guerra)

Cap. major Neamțiu Gheorghe; sergentul Lupoie Const.; cap. majorii Harută Gheorghe și Nihu Alexandru; soldații Băiaș Ion, Crișan Pantelimon și Mitea Ion.

Defilarea

După frumoasa și mișcătoarea ceremonie, a început defilarea trupelor. În frunte era al II-lea Regiment al Legiunii Române. — Ieșite pe Poarta Pin ciana, într'un admirabil marș, strălucitele trupe parcurg Via Veneto, Piața Barberini, Via Quatro Fontane, Via del Quirinale. În Via Nazionale, Cavaleria și legionarii români o iau către Esedra, în vreme ce Brigada Re trece pe Corso Umberto I, ajungând la Piazza del Polo, unde cele două regimente, în aplauzele publicului, se despart pentru a se întoarce la propriile cazarme.

ANGENZIO DI ITALIA.

Să tinem minte

Din jafurile nemților la noi

Iată încă amănunte asupra modului cum s'au purtat nemții la noi și asupra condițiilor de trai cari ar fi fost cu desăvârșire impuse țarei noastre dacă dusmanii noștri eșeau învingători din acest război.

Ravitateră: Când au intrat în România, nemții au găsit în teritoriile pe cari le-au ocupat mai mult de 3 milioane și jumătate de tone de cereale sau săminte de uleiuri, toată recolta de vin din 1916, multe pasări și vite indestulătoare nevoilor agriculturii și hranei în țară. Ei nu a lasat pe loc de cât cantitățile strict necesare traiului locuitorilor fără de care nu ar mai fi fost brute pentru cultura pământului. Tot prisosul slabelor rațiuni autorizate de ei, a fost împărțit în două părți; jumătatea a fost ridicată fără plată, iar altă jumătate a fost rechiziționată cu prețuri de trei ori mai mici decât prețurile de vânzare obisnuite, bine inteles în dauna proprietarilor.

Pentru anul următor s'a autorizat populațiunii române o consumație de 500 grame de porumb pe zi de cap de locuitor. În anumite locuri chiar, toate cerealele au fost rechiziționate și țărani au fost nevoiți a cumpăra cu prețuri foarte mari cele trebuincioase traiului lor.

Autoritățile germane au mai rechiziționat și 70 0/0 din producția de vin și de poame și producția întreaga de carne, de lână; de ouă, de lapte, de unt și de brânză; ba chiar au fixat cantitatea de lapte și numărul de ouă ce fie-care gospodărie trebuia să le furnizeze. Iar dacă nu li-se aducea cantitatea impusă de ei, atunci proprietarul sau comuna erau amendati.

Germanii au câștigat ast-fel o mie la sută sau mai mult, revăzând populației române o parte din produsele rechiziționate ast-fel România a fost nevoită să dea Puterilor Centrale 125.000 tone de grâu plătite cupreturi de rechiziție, și pe cari la rândul ei România trebuia să le cumpere în Basarabia, pentru a-și putea hrăni populația, pierzând cel puțin 79 milioane de lei.

Tractatul din București mai impunea României a vinde Puterilor Centrale toată producția agricolă și viticolă nouă ani de a rândul, cu prețuri fixate de cumpărător.

Finanțele: Prin Tractatul din București, nemții impuneau Statului Român plata întregilor rechizițiilor făcute de ei în țară; apoi tot Statul trebuia să recunoască și să ia asupra sa moneda de bărtie scoasă de banca germană stabilită în București. Statul Român mai era dator a întretine armatele germane de ocupație și a răsplăti pe nemți pentru întretinerea prizonierilor noștri! Ce batjocoră pentru cei ce cunosc mizeria îngrozitoare din care s'au prăpădit zeci de mii de români de-ai noștri în câmpurile de prizonieri.

Agricultura: Indată după ocupațiune, pământul cultivabil a fost împărțit în multe zone. În județele din Muntenia și Dobrogea, așa zise zonă de război, autoritățile militare germane au exploatat moșiile fără a da vre-o socoteală nimănui, nici măcar administratorilor puși de ei. Chiar după ce s'a iscălit pacea din București, nimeni nu a avut voe să meargă pe loc pentru a lua informațiuni.

Înapoi de zona armatelor, o parte din pământ a fost luat de germani și de austriaci cari conduceau administrația în locul proprietarilor plecați pe frontul român. Socotelele erau ținute de o bancă germană din București în așa fel încât tot proprietarii eșeau datori față de funcționarii germani și austriaci cari se plăteau tot din banii lor. Chiar pădurile n'au scăpat. Se cunoaște un caz când o Societate română a fost nevoită să plătească 380.000 lei Komandaturii germane pentru lemne ce se tăiașe din pădurea ei, sub cuvânt că prin aceste tăieturi i se « amenajase » pădurea.

Ast-fel se explica mizeria și lipsurile cari în timpul ocupației și până azi chiar, le îndură populația noastră.

(Urmare.)

FOILETON

(2)

BĂTĂLIA DELA MĂRĂȘTI

Dar soldații noștri coboriseră în noaptea de Luni spre Marți în fundul văii Limpigioare și stăteau gata.

În noaptea de Duminică spre Luni patrula recunoscuseră locurile precise unde tunurile trebuiau să facă spărturi în rățelele de sărmă. Fiecare șef de coloană arătase nevoile ce mai avea pentru curățirea drumului, apoi pichetase cu țărâși de mesteacăn calea asaltului.

În noaptea de Luni spre Marți artileria își desăvârși opera. La punctele indicate pe hartă și cunoscute de patrula, exploziile practicaseră spărturi, « breșe », cum se spune în termenul consacrat. Anume regluni din sistemul de câțiva kilometri al fortificației fuseseră complect distruse. Șanțurile și adăposturile fură întoarse cu

fundul în sus. Bombele grele araseră adânc pământul, adăposturile blindate, scurmând pământul enorm, distrugând tot, pisând trupuri omenestii și îngropând mii și mii de oameni sub dărâmături, sub foc și schijă. Drumul din urmă al rezervelor era barat și el de un uragan de foc. Orice comunicație între Mărăști și Câmpurile era întreruptă.

Martî, în zori de ziua, la ora 4, o racheta se înalță deasupra pădurii la comandamentul Diviziei, și coloanele de infanterie porniră. La oprirea artileriei noastre, de data asta Nemții nu mai răspuseră cu tir de baraj, crezând că e iarași la mijloc o păcăleală numai. Dar curând artileria noastră lungi tirul și infanteriștii se zvarlira înainte.

Nu-i mai putea nimic opri, De mult așteptaseră ei ora aceasta. Gătiți ca de paradă, bărbierii și lustruții, făcuseră cel din urmă legământ cu inima lor și se duceau senini la jertfa.

A fost o lovitura de trăsnet. Fiecare coloană înainta hotărâtă la strungă. Zădarnice fură cele din urmă silinți ale inamicului. Unde era valea mai oabla își făceau scări cu lopata și se cățarau. Veneau amenințatori ca valurile neoprite regimentele 2 vânători și 4 Argeș. Năboiră asupra redutelor, începând de a marginea satului către înărcătoarea, — în vreme ce pe restul frontului alte trupe demonstrau; și la un

moment dat, dela postul de comandă al Diviziei, de pe dealul Curmătura, se putea vedea limpede cum oștenii noștri neopriți se cățara, sar ca tigrii asupra șanțurilor, — și deodată contururile redutelor se dessemnă limpede în foc și fum supt exploziile granatelor, pe când urale frenetice se amestecau cu urletele tunului.

Dintr'odată, după zilele și nopțile de teribilă bombardare, după suferințele morale ale așteptării, lovitura aceasta bruscă a infanteriei noastre deslanțuă ca furtuna panica în rândurile vrăjmașilor.

Cu racnete nebune unii începura a fugi spre sat și spre drumurile de scapare cu capetele goale, aruncând armele. Alții înălțau brațe le și se constituiau prizonieri în masa, palizi și tremurând de groază.

« Spuneți dac' aveți sa ne ucideți ori să ne schilodiți, țipau unii; ca să știm ce ne așteaptă! »

Soldații noștri tacuși și cu sprâncenele încrunțate îi dezarmau și-i trimiteau îndărăt. Alții alungau cu baioneta în coastă pe inamic, care fugea risipindu-se. Panica se propaga asupra satului și asupra celorlalte linii. La înărcătoarea dușmanul mai rezista un timp atacurilor noastre furioase, apoi cedă și se răsfrânse și aici îndărăt.

« Când a vorbit în sat la Câmpuri telefonu, — zice o femeie, — că la Mărăști au intrat Români, domnul general nemțesc a eșit

cum era din casă și a pornit o pe vale. »

La cazinoul ofițerilor o bombă mare se sparse sfărâmand stă pul cu fanionu. Atunci răcnete panice răzbătura cătră ei: asară în făruriile cestile cu cafea culapte, se năpustiră pe uși și se împraștiră în toate părțile. Artileria grea bătea asupra Câmpurilor cu furie. Bombe mari cădeau în șosea și săpau pământul înălțând coloane de foc, fum și pulberii.

Frontul era rupt și Germanii fugeau.

Comandantul de la Vizantea, care zâmbea în ajun, vorbind de poziția Mărăștilor, eși cu capul gol și'n papuci. Și femeile îl priveau uimite cum fugea undeva spre deal, la codru.

Era ora 9. Trupele noastre înaintau victorioase și neoprite. În rândul fură la Câmpurile. Acolo totul rămăsese în rânduiala obișnuită: depozitele de alimente, de vitnuri, de țigări; depozitele de îmbrăcăminte și munițiuni. Nici fițurile n'aveseră vreme să le aprindă. Pe drumuri arme, căști, chesoane. În poziții tunuri nestrucate. Răniți și morți risipiți pretutindeni.

« Fugeau urlând, imbulzindu-se și dându-se peste cap... » ne spune alt sătean.

Unul dintre primii noștri răniți, maiorul Beresteanu, adus la doctorul francez Championiere, era palid și slab, dar tot putea murmura zâmbind câteva vorbe.

— Ce spune? ce spune? întrebă medicul.

— Zice că de-acu poate să moară în pace: batalionul lui s'a purtat vrednic.

Doctorul își întoarse capul și-și șterse lacrimile.

Prizonierii treceau îndărăt. În poziții, morți, răniți, sânge și fumegări. Artileria tot bătea liniile de retragere.

Morții noștri erau căzuți toți avântați spre inamic, unii în poziții ciudate. Unul asupra unui bavarez, strivindu-l parcă, străpungându-l cu baioneta, încerenit și el cu casca sfredelită prin frunte de un glonț. Altul înmărmurise cu arma în cumpănire ca o stană, cu bratul stâng înainte, cu gura căscată, cu ochii fioroși. Și alți mulți căzuseră. Unii dormeau somn mănios de veci; alții, răniți, asteptau cu buzele palide-înțeleștate pe sanitari, cu ochii îndreptați spre cerul limpede și strălucit. Printre ei trecu un convoiu grozav: o mitraliera pe care-o purtau doi prizonieri și'n urmă, pe-o brancardă, dus de-ai lui, un soldat german, cu capul zdrobit. Stătuse în poziție, călare pe mitralieră, până în ultima clipă trăgând, — și nu-i scăpă degetul de pe tragaciul de cât atunci când un grenadier al nostru îl lovi în frunte c'o bombă. Soldații îl priveau gravi, în trecere.

Generalul comandant al diviziei recunoaște pe-o țargă pe un soldat care gemea încet:

— Ce-ai pățit, măi Stănică?

ACTE ȘI DOCUMENTE

In toamna anului 1916, mica colonie româna ce se găsea în Paris, a aflat cu mândrie, dar și cu un fior de spaimă, că, la rândul ei, România se arunca, alături cu aliații, în vârtejul îngrozitor al războiului mondial. Cei care erau în țară și plecau în grabă pentru a-și îndeplini datoria către Patrie, erau înălțați de un avânt patriotic așa de puternic și de sublim, că nu aveau timp să se oprească în cale, dând liber curs gândurilor lor. Dar cei de aci, departe de acest sgomot de arme, de această îmbătătoare dorință de izbândă, cei departe de Patria iubită, întreit de scumpă prin preimejdia în care o simțeau, prin avântul cu care o vedeau aruncându-se în luptă, prin întinderea nesfârșită care îi despărțeau de dânsa, acela, zic, sufereau mai mult ca cei de acasă. Ochii lor erau ațintiți pe evenimentele care se desfășurau în țara. Ce bucurie adăucă, ce mândrie la fiecare pas câștigat în Transilvania, la fiecare înaintare pe acest pământ sfânt și atât de dorit, idealul părinților noștri, visul copilăriei noastre. — Dar ce jale și ce durere neputincioasă, când veni vestea retragerii, dezastrelor și suferințelor destoinice noastre armate.

In grabă micul mănunchi de români și de române aflându-se la Paris, s'au strâns, înfăcărâți de o singura idee, alinarea suferințelor, uniți în dorința de a ajuta pe cei lipsiți de toate. In primul rând cei mai nenorociți, cei mai de plâns erau prizonierii, căci clipa în care simți lovitura de glonte, pierzându-ți sângele și viața pentru Patrie, este o clipă de glorie de îmbătătoare și de înalt sacrificiu, dar zilele și lunile de captivitate, unde te vezi înălțat de vâjmașul hain și barbar, unde îți tărăștii viața, suferind de foame și frig, insultat în iubirea de țară și în demnitatea de om liber, acestea sunt zile amare, care prefac pământul într'un iad îngrozitor.

De aceea citind primele liste de prizonieri, cu șirul nesfârșit de nume suzând adevărat românește, ca Gheorghe Badea, Ion Mițu, Turturica Vasile și alții, picura pe inimile noastre jalea și durerea. Ne gândeam cum să răzbinăm până la ei în câmpurile departate ale Germaniei, cum să le trimitem o vorbă bună românească ca să le alinăm dorul, merinde să le astâmpăram foamea, haine ca să le invelim trupul istovit și rebegit.

Bani trebuia mulți, căci în toate zilele aflam de mii și mii de români luați de dușmanul nemilos. Cu mici ajutoare de la Crucea Rosie Română din Paris, cu donații din partea buneii noastre Regina, începurăm câte-va trimiteri; cu ce știală ca nu vor sosi, cu ce cazna ca să

nepro curăm obiecte, se făcură primele expediții. Dar și ce bucurie, ce mândrie și ce nou imbold la muncă, când sosiră primele cărți poștale de mulțumire. Cu lacrimi în ochi se citeau și se reciteau umilile și tremurătoare rânduri, între care se putea ghici, suferințele și durerile ascunse. Incurajați de acest început fericit, opera s'a lărgit, Guvernul nostru s'a înțeles cu Guvernul francez ca să'i imprumute banii necesari la ravaliera și îmbrăcăminte prizonierilor noștri, s'a obținut, tot de la Guvernul francez, pesmeți presați și s'a început, din luna Junie 1917, trimiteri regulate de alimente în câmpurile din Germania, și din luna Noembrie 1917, trimiteri de îmbrăcăminte. Medicamente și fortifiante s'au expediat din banii puși cu generozitate la dispoziția noastră de Crucea Rosie Română din Londra.

Dificultățile de aprovizionare și de expediții erau mari, organizarea în câmpuri anevoiasă. Dar, și acest lucru nu trebuie să fie uitat de iubiții noștri foști prizonieri, Franța buna și miloasă ne-a dat tot concursul, cu o generozitate demnă de admirație. Bine au fost inspirați acei câți-va prizonieri cari au avut îndrăzneala de a scri pe cartea poștala de primire « Vive la France ! » cu toate că se știau pândiți de censura germană și că se expuneau la aspre depepe, pentru ori-ce abatere. — Dar românul nostru isteț, tot striga « Vive la France ! »

Apoi, ce ne-a ușurat lucrarea este alipirea noastră la marea operă franceză « Le Vêtement du Prisonnier de Guerre », prin care ne-am făcut toate trimiterile colective, profitând de aprovizionările, de camioanele, de vagoanele și de organizarea lor. Câte mii și mii de pachete nu au fost făcute de mâinile caritabile a doamnelor și domnișoarelor franceze de la « Vêtement du Prisonnier de Guerre ». Altele române din câmpuri au fost alcătuite pe modelul Comitetelor franceze al Operei « Le Vêtement du Prisonnier de Guerre ». Avem scrisori care ne arată ce strânsă camaraderie, ce frumoașă solidaritate a domnit între Comitetele franceze și cele române, cum cele d'întai au ajutat și călăuzit pe cele de al doilea și ce prietenie a legat pe acești frați de arme și de suferință. Scrisorile următoare sunt o probă mai mult de această frăție.

Bayreuth, 30 Noembrie 1917.

Onorată Doamnă Presedintă,

Avem onoarea să adevărim primirea stim. Dvs. scrisori N 1805 din 29 Octombrie la care ne grăbin a răspunde.

De la infiintarea Comitetului Român în câmpul nostru și până astăzi, una dintre

cele mai importante chestiuni care ne-au preocupat a fost ca lucrările noastre să fie temeinice, juste și să corespundă absolut punctului de vedere și dorințelor Domniei Voastre.

Plecând de la acest principiu imediat după ce am format Comitetul, știind că camarazii noștri francezi sunt înzestrați cu un excelent spirit de organizare și conducere, am ales în unanimitate ca colaboratori în Comitetul nostru pe doi dintr'ansii, și anume Lignel Leopold, furier din Reg. 2s Art. colonială și Lefevre Guillaume din acelaș regiment, amplotat la Banca Indochinei.

De acord cu dânsii am deschis registre și ne-am organizat după modul cum este organizat Comitetul francez din câmpul nostru, având ca bază de conducere norma camarazilor noștri francezi, ast-fel că de la început am socotit că facem bine adăpându-ne la isvorul de cunoștiință al camarazilor francezi care aveau toată experiența necesară după trei ani de conducere a Comitetului lor. Cea mai mare grijă a noastră a fost de la început chestiunea impartirii ajutoarelor, ca ele să fie drepte și în mod egal între toti camarazii noștri, ca deci să corespundem în totul înaltului scop al institutiunii ce reprezentăm.

plutonier major,

St. St. TURCU.

At-onoarea, Doamnă, a vă adevărim primirea scrisoarea Dvs. din 7 Martie. Suntem foarte maguliți de sentimentele pe care bine voiti a ni le exprima, dar nu ne-am făcut decât datoria.

De vre'o 15 zile, au sosit aci 1,300 prizonieri români pe cari i-am ajutat în masura posibilităților. Colectele făcute printre prizonieri, din intrunirile recreative pe care Komandantura noastră a bine voit a le autoriza, ne-au permis a le distribui biscuiți, pâine, conserve, rufe si vre'o 800 Mărci.

Un comitet român de distribuire este pe cale de a se forma; îi transmitem scrisoare Dvs. Totuși dacă doriți a face față imediat primelor necesități, puteți, Doamnă, să ne adresați o expedițiune de alimente, pe care ne vom angaja a o repartiza.

Va rog a primi, Doamnă, sentimentele cu care avem onoarea a fi ai Dvs. devotați.

Pentru Comitetul de ajutor francez
G. Vianay, adjutant.

Rospumsurile, mulțumirile, adevăririle de primire, foile de emarjament, încep a sosi regulat și ne umple inimile de fericire și de curaj. Dosarele noastre de câmpuri, ținute în cea mai bună regulă, sunt o probă că multe trimiteri au sosit și au fost bine împărțite. De sigur că au fost pierderi, lipsuri, greșeli și defecte, imposibile de înlăturat, dar tot simțim, prin scrisorile primite, prin atestările verbale aduse de prizonierii evadați, că cu ajutorul trimis de Secțiunea noastră, am scapat viața a sute de suflete românești, am alinat dureri

și lipsuri, am încălzit inimi desnădăjduite. Asemenea, misiunea româna trimisa din Paris la Berlin, care a vizitat lagărele din Germania în care se mai găsesec prizonieri români, reintorcându-se zilele acestea, ne-a asigurată că a putut constata în câmpuri, foloasele nemărginite care le-a adus trimiterile Secțiunei Române din Paris.

Si când citim scrisori ca cele următoare, avem răspлата cea mai scumpă, avem singura satisfacție care o cerem, aceea de a simți ca ne-am atins țelul.

Prizonierii Români din Lagarul Mannheim (Germania).

15 Januarie 1918.

Stimată Doamnă Presedintă,

O dată cu căderea noastră ca prizonieri aveam atât starea materială cit și cea morală nesatisfacătoare.

Indată ce am început a primi alimentele și îmbrăcăminte ce ati bine voit a trimite, ambele stări ni s'au inbunătat în asa fel că bine facerea Dvs. va rămâne pentru totdeauna întipărită în inimile noastre.

Acum cu venirea sfințelor Sărbători, sufletele ne erau pline de amărăciune, amintindu-ne cât de fericiti eram alta dată în mijlocul a lor noștri, când de o dată apare întocmai ca o stea lucitoare stimata Dvs. scrisoare, aducându-ne cele mai frumoase urări, spunându-ne că încă nu suntem singuri si asigurându-ne si de aci înainte de nepretuitul Dvs. sprijin.

Asar dar pentru toate acestea, va rugăm Doamnă. Presedintă, a primi si a transmite Onoratului Comitet, respectuoasele noastre mulțumiri.

Omul de încredere al companiei.

POPESCU Stelian.

16 juillet 1917.

Kriegsgefangenenensendung.

General C. Costescu, Stube 12, NI 5.143, Bar VIII. Offiziergefangenenlager Stralsund Danholm.

Extrait

Suntem cu totii miscati de călduroasa îngrijire ce ne purtați, de osteneala ce depuneti pentru a ne veni în ajutor, și făcând dumă interpretul ofiterilor prizonieri Români din Lagarul Stralsund și rog să binevoiti a transmite, tuturor persoanelor ce vegetaza și se ostenesec cu atata drag pentru noi, adâncul sentiment de recunștință ce le purtăm, atât lor, cât și Domniei Voastre, si a primi prea Stimată Doamnă; încredintarea înaltei mele consideratiuni.

Presedinte Comitetului Ofiterilor Români din Lagarul Stralsund
General de Divizie,
C. COSTESCU.

Kas 4. Chambre 37, No 5.143.

Comité de Secours des Prisonniers Roumains. Offiziergefangenenlager Stralsund Danholm.

Doamnă Presedintă,

In numele tutulor ofiterilor români prizonieri în acest lagăr, va trimis cu prietejul Sfințelor Sărbători, urările pornite din

adâncul intmelor noastre recunșcătoare, pentru fericirea și sănătatea Domniei Voastre și tutulor celor ce vă ajută, cu atât devotament în munca neobosită ce depuneti pentru îndeplinarea nevoilor noastre.

Cu totii rugăm pe Dumnezeu că, atât Domnia Voastră, cât și tutulor celor ce vă înconjoară si lucrează alături de Domnia Voastră, să le îndeplinească toate dorintele și să le îngăduie, ca după întoarcerea vremilor celor bune, să mai trăiască încă ani îndelungati în mijlocul familiilor lor fericite.

Primiiți, Doamnă Presedintă, asigurarea distinșei mele consideratiuni și expresiunea adânciei recunștinței ce toti vă purtăm.
Stralsund 15 déc. 1917.

General de Divizie,
C. COSTESCU.

Stimată Doamnă,

Ca răspuns la felicitarea ce ne-ati trimis-o Prizonierilor Români din lagarul Ingolstadt Exerzierplatz, soldatii Români în număr de una sută cinci spre zece ce actualmente se află în acest câmp, aduc velle lor mulțumiri văzând iubirea Părintească ce o aveti fata de noi și tot de o dată ne arătați munca deosebită ce o depuneti neîncetat pentru noi. Cu aceasta, onorată Doamnă Presedintă, ne-ati deschise inimile ce au fost atât de întunecate. Fatalitatea a fost ca astăzi să fim atât de departe de Pământul strămosesc.

Dar suntem veseli cu totii în inimile noastre, căci suferim pentru țară și neam. Sperăm că în acest an ne vom vedea cu totii la o laltă și avem credința în A-tot-puternicul căci aceste suferinte încurând ne va dispăre, văzând pământul strămosesc cu totul înflorit. Deci suntem cu totii veseli și mângăiați în inimile noastre, căci aproape de noi sunt cei care neobosit muncesc și nu uită pe Fii Tărei atât de departati.

Mulțumim deci călduros Persoanelor ce au avut buna Vointă a depune aceasta muncă și obolul pentru noi, ne va rămâne nesterse aceste cuvinte în inimile noastre, atât de mangăietoare și Părintească Dvs. Imbrățișare. Rugăm pe atot Puternicul să vă aibă în pază, spre a vă tine sănătoși ca și noi să avem speranță în fericire.

Prizonierii Români din Lagarul Ingolstadt, ce vă trimite cele mai vii mulțumiri.

Presedinte Plut. Major.
Const. IONESCU.

12 Januarie 1918.

Jippa Constantin, colonel, Presedintele Comitetului Ofiterilor. Helmstedt. Deutschland No 25.

Prea Stimată Doamnă,

Scrisoarea Domnei Voastre No 9 din Decembrie 1917, a fost primită și citită tuturor ofiterilor, în mijlocul tăceri religioase și a unei reculegeri pline de nădejde.

Urările Domniei Voastre pentru Sfințele Sărbători, ne-au redat curajul, rădbarea și puterea de resemnare; ele au înseninat de pe acum fruntile posemorate și ne-au ridicat inimile la înălțimea devotamentului Domniei Voastre.

In situatiunea și împrejurările triste în

Rănitul ridică fruntea.

— N'am pățit nimica, domnule general. E bine: țara românească să scape și să trăiască.

Mai departe, altul îl recunoaște pe general și-l cheamă cu mâna:

— Am biruit, domnule general! i-am biruit!

Și fața îndurerată i se crispează de un șambet.

Ofițerii, negri de fum, își adunau elementele unității or cu geasuri scurte și dărze aveau toți o privire aprigă și fioroasă supt căștile lor cenușii. In toți era o tărîe și un avânt sălbatic.

Erao victorie câștigată cu durerea urei și răzbușării.

Am vizitat pas cu pas pozițiile ce păreau inexpugnabile de la Mărăști până la Incărcătoara. Satul era în parte ars. Când se simțiră sdruncinași și măcinași, Germanii incendiară marginea, ca să oprească înaintarea trupelor noastre. Altă parte a satului era dărâmată de proiectilele artileriei noastre.

Acuma era liniște, supt un cer bland, — și peste ruine domnea o adâncă tristețe. Ici-colo femei, cu copii, se întorceau la vetrele pustii. Treceau printre rățelele de sarmă, peste șanțuri, își căutau căminurile unde suferiseră fericți. Ici era cenușă, dincolo un morman de dărâmături.

Mă opresc. Intru în vorbă cu femeile.

— Ce faceți? v'ati întors la cuib?

— Ne am întors, domnule, ce să facem? Acuma ați luat negura de pe capul nostru...

O bătrână, alte două femei și câțiva copii se adună la poarta căzută între ruini. Femeile și fetele au trăsături frumoase și delicate și sunt îmbrăcate în catrința neagră, care se îmbină plăcut cu cămașile albe discret înfiorate cu cusături.

— Of, Doamne, zice bătrâna, bine am trăit eu odată în lume, n'am de ce mă plâng, s'acuma uite la ce jale și prăpad am ajuns... Dar când am văzut pe generalul nostru (generalul V.) intrând iar la noi, ni s'a luminat sufletul. Ne-am făcut cruce, ne-am închinat ș'am plâns. I-a alungat pe păgâni! Doamne, la locul lor!

Fetele și femeile erau în Vizantea răzășească la lucrul șoselor... Și când au văzut că fug Nemții, au umplut pădurile. Ei au fugit și noi am eșit iar la lumină...

O fată sprâncenată, cu ochii căpii și sănii îndrăzneți, se apropie zămbind:

— Să vedeți, dumneavoastră, nouă ne pare bine când vedeam că arde satul nostru. Las'ă ardă. De acu arde și cuibu! răilor! Bine că s'au dus, că ne-au chinuit destul. Astă iarnă purtau femeile din loc în loc, pe ger, cu pruncii la sân...

— V'au luat tot?

— Tot ne-au luat. Și cel din urmă fir de

porumb. Și pe urmă ni-l vindeau tot nouă cu 40 de bani kilogramul. Apoi au socotit pivnițele și ogrăzile pe unde ne îngropaserăm lucrurile mai de preț și zestrele... Nu știu cum au făcut. Tot au găsit și tot au luat. Acuma am rămas săraci, dar cel puțin ne-a luminat cel de sus sufletele.

Ne-au chinuit destul, adăgă apoi fata Am robit la ei ca'n vremile cele de demult. Ne scoteau la rând, și pe fetele mai voinice și pe cele mai crude, și ne puenau să lucrăm din greu la șosele. Cu ce inimă lucrăm noi? Cum puteam noi face drumuri la păgâni, ca să apere și să dărâme țara noastră? Loveam cu cazmau și ne înghițeam lacrimile. Când li se părea lor ceva, ne închideau, ne chinuiau și ne băteau peste obraji... Ne băteau și cu biciul, domnule...

— Ce să-i faci? zice cu tristețe bătrâna. Așa a fost pedeapsa noastră. Neam străin. Cel puțin un lucru tot l-au avut. C'au fost cinstiți cu partea femeiască...

Le privese drept. Bătrâna își întorcea fața spre căminul ars. Două din copile își pleacă ochii, pe care-i bănuiesc plini de umbră și de lacrimi...

— Da așa este... par a șopti buzele lor. Această ultimă și tragică pudoare îmi strânge dureros inima.

Umblu încă o zi pe urmele Nemților, prin minunatele și poeticele locuri dela Vizantea. Aici văd pe domnul general M.,

a căruî divizie a făcut spărtura la Mărăști. Drumuri aspre de munte suie culmile până în fund la Dealul Sării. După ce spărtura în frontul inamic a fost lărgită, o parte din trupele noastre au mânăat cătră Sud coloanele zdrobite ale dușmanilor. In lungul drumului au rămas ș'acuma chesoane care nu se mai pot întrebuiși.

Regimentele noastre i-au ținut pe Nemți deaproape, hărțuindu-i necontentit. Din vale în vale, de pe țanc pe țanc urmărindu-i, i au dus până departe pe piscuri, unde au găsit rezistența unor regimente nouă, de curând aduse de von Mackensen din Macedonia. Aici urmează lupte aspre, — în Dealul Sării. Oștenii noștri se căjără ca niște capre pe piatra sură și se bat fără hodină zi și noapte.

— Aici, spune generalul, sunt locuri mai tari și mai sălbatică decât în oricare parte a țării. E Vrancea necunoscută și aspră din vechile zile. Auzi cum urlă tunul și suhă în toate vălele... Nu-i soldat al nostru care să nu tresară când i-aude glasul, și să nu strângă patul puștii... Aici luptele se dau pas cu pas în întunericul șihlelor, în locașul sălbătaciunilor... I-am dus departe, — dar nici acolo, pe vărfuri, nu-i slăbim nicio clipă...

S'aude în adevăr mugetul tunurilor vind în adâncuri...

* S'aciu vedem pradă de tunuri, materiale și muniții; apoi ne îndreptăm spre alt colț al Vrancei: spre Soveja.

Aici e sărbătoare. Ofițerii au avut la prânz în mijlocul lor pe Principele Carol. E însufleșire și bucurie. Tineretul satului s'a adunat într'o livadă întinsă și ascultă muzica.

Tânărul prinț a vorbit cu ochii înfăcărâți de nădejde și mândrie ofiterilor Diviziei generalului S., care a dus pe inamic până cătră granița. Toți sunt mișcați și simt că în toate suflete stăpânește o emoție adâncă.

După dezastre și zile negre, armata noastră s'a refăcut și a eșit la lumina anului 1917 mai tare și mai dărză decât oricând. Lovitura pe care a dat-o inamicului a fost așa de grea încât el multă vreme își va aduce aminte de dânsa, iar pe noi ne poate cu drept cuvânt umplea de mândrie.

Cu ochii umezi ofițerii priveau la Prințul lor și lungi urale salutară sfârșitul caldului său cuvânt: Tot înainte!

Apoi muzica începe o horă, soldații, fetele cele ale Sovejei, ofițeri, odrasla regală, toți se prind de mână, și deodată acolo unde acum cinci zile era tristețe și doliu, se revărsă ca o adiere de sărbătoare...

(Va urma.)

Mihail SADOVEANU.

cari ne gasim, scrisoarea ce ne-ati adresat, este pentru noi balsamul de insufletire si cea mai mare mangaiere, ca sentimentele de iubire si abnegare pentru neam, au ramas neatise in inimile fiilor si fiicelor ei de seama.

Aceasta neclintire a unui sentiment in doobste fugitiv in sufletele slabe si bantuite de nenorociri, dar cu atat mai stralucitor si mai puternic in cele tari si crud incercate, e toata nadejdea noastra in vremuri mai bune, cari nu parasesc nici o data vrednicia si curajul.

Frumoasele dovezi de solidaritate nationala pe cari Domnia Voastra impreuna cu Comitetul ce prezidati, ni le-ati aratat, usurand de o potruva pentru ofiteri si trupă, nu numai viaia noastra materială, dar mai cu seamă pe cea morala si sufletească, departe de ai nostri si de tot ce ne este scump nouă, va va aduce in vremurile viitoare, bine cuvântari din orase ca din din colibe.

Nu mai suntem singuri; astăzi am simtit pe lângă sprijinul material — dar in special pe cel moral in inimile si sufletele Domnilor Voastre.

In numele tuturor ofiterilor si trupeii prizonieri din lagarul Helmstedt, va rugăm să primiti, impreună cu tovarasii Domniei Voastre de Munca neobosita, expresiunea adâncii noastre recunoscinte.

Nu vom putea nici o data să vă uităm fiindcă numele Domnilor Voastre ni s'a gravat in inimile si sufletele noastre, când am suferit mai mult de instrăinarea si dorul scumpei noastre patrii.

Facă Cerul ca sentimentele nutritive de Domnia Voastra pentru noi prizonierii si mângaierele ce ne aduceți, să aiba ecou in inimile tuturor la repatrierea noastră.

Să dea Bunul Dumnezeu ca intoarcerea in Patrie să ne fie pentru voiosia si fericirea tuturor.

Primiti vă rog, prea Stimată Doamnă, expresiunea admiratiunii si omagiului meu de respect si devotament.

Colonel JIPPA.

Helmstedt, 29 Ianuarie 1918.

29 Ianuarie 1918.

Comitetul de Ajutor Român, Lagărul Zwickau No 47.
Către.

Onor. Sectiunea Română,
du « Vêtement du Prisonnier de Guerre », Paris.

Iubiti frati, adanc miscati de dragostea si iubirea ce ne aratari si munca depusa pentru noi si ca respuns la scrisoarea Domniei Voastre No 9, din 20 Decembrie 1918, cuvinte care sau citit de toti camarazii stufatori de carte in azul celorlalti, aflatori aici si in numele tuturor spre semn de mare dragoste ce avem pentru Dvs. si al nostru neam, va aducem cele mai vii multumiri, cu incredere, ca si de acum inainte ne veti da tot ajutorul ce va fi cu putinta.

Trecem prin mari ilmpuri, dar va vrea Dumnezeu, ca sa ne vedem casele, scumpi nostri copii si sotii, pe care nu putem uita nici odata. Rugăm pe Dumnezeu să vă dea sanatate si putere pentru a putea munci pentru noi, sperând ca in curând va veni si zilele acelea fericite de care chiar si animalele, pasările si intreg pamântul sunt dorite : Pacea lumii.

Incă odata tinem a va multumi din adancul sufletului nostru, pentru frumoasele cuvinte de mangaiere, pentru sfintele sarbatori, ale Nasterei Domnului si Anului Nou, zile de mare fericire si iubire atat omneasca cât si Dumnezeasca.

Primiti vă rugăm salutarile noastre respectoase.

Presedinte :
Serg C. ANTIMIRESCU.

Comitetul Ofiterilor Români Prizonieri
Breesen in Mecklembourg,

23 Ianuarie 1918.

Scumpa Doamnă,

In intinericul moral al tristei vietii de captiv, patriotismul vibrător si calda poezie a arărilor Dvs. ne-a inseninat fruntile ne-au înaltat inimile.

Pentru întâia oară, « iubiti » vostri prizonieri — « copii » adoptivi cum îi numiti cu atâtă duosie — au simtit cât ori care ar fi restristea exilului lor, totusi n'au rămas singuri si nesprijiniti.

Cuvintele pline de incurajare si mangaiere, pe cari un grup de buni patrioti, ni le trimiteți, au picurat ca un balsam de intarire morala, pe rânile deschise ale sufletelor noastre.

Voi ati rămas singura legătură de unire între noi si Patria care sângerează departe, între noi si « scumpele » fiinte cari ne lipsesc.

In cea mai curată expansiune a sentimentelor noastre, datimi voce, Scumpa Doamnă, ca — in numele ofiterilor si trupeii din acest lagar — să vă transmit Dvs. si intregii Colonii Romane, salutul militar « să trăiti » in care rezumăm trinitatea sentimentelor de respect, dragoste si devotament, pe cari le vom păstra nesterse si pe viitor si din care vom face un cult al existentei noastre.

Presedinte Comitetului
Major. I. ABBEG.

Si acum, dragii nostri copii si frați, căci ati fost intr'adevar copii sufletești ai nostri, va mulțumim la rândul nostru, căci aplecați pe mesele unde vă scriam, pe catastivele unde treceam intrările și eșirile, pe adresele care le lipeam pe lazi, gândurile noastre îndreptate spre voi, puterile noastre încordate pentru a ne procura banii și obiectele trebuincioase, inimile noastre sburând spre voi in lagăre, ne-au distrat de durerile instrăinării, de dorul caselor și rudelor noastre, ne-a dat putere de a răbda, într'un cuvânt de a uita grijiile noastre, pentru a împartăși pe ale voastre. Fiți bine cuvântați, scumpi copii, pentru alinarea ce ati adus'o sufletelor noastre amarate și departate de țara muma.

Bucuria și fala noastrăeste că am putut să ne dam seama că peste tot unde a trecut românul nostru s'a purtat frumos și cu demnitate. Tăcerea și răbdarea in suferințele cele mai nedrepte, supunerea soartei vitrigă, credința nestramutată in Dumnezeu și in norocul Tarei românești, într'un cuvânt tăria sufletească, acestea au fost virtuțile poporului nostru in trecut; ați fost demni de stramoșii vostri și suntem mândri când primim azi de la Președinții de câmp francezi cari au fost cu voi in captivitate, scrișori ca urmatoarea :

Remoncourt (Vosges),
in 12 Ianuarie 1919.

Doamnă Președinta,

... Aceasta ocaziune imi permite de a va spune, frumoasa amintire pe care am adus'o, si pe care o vom conserva întotdeauna, de camarazii nostri Români.

Personal i-am văzut in 1917 la spitalul din Grafenwohr, sosind de la pedeapsa, nenorociti, flămânzi și lipsiti de toate, — mai târziu in câmpul Bayreuth, in fine, reveniti din teribecele lor suferințe, dar tot demni, si pot să va spun Doamnă, ca puteți fi mândri de asemenea soldați.

Am adus cu noi in Frața, facându'l sa treaca ca francez sub un nume fals, pe Secretarul Comitetului român din câmpul nostru. Cred ca el va va fi spus bunele relațiuni de camaraderie care le-am avut întotdeauna.

Adjutant-Chef BAUTHENEY, Marc,
du 170^e R. I.,

Președintele Comitetului francez
din câmpul BAYREUTH.

De acea trebuie și aci, in timpul cât sunteți încă siliți, până la rapatriere, a sta pe pamântul Franței, să vă purtați bine, cu destoinicie și răbdare, să fiți ascultători, harnici și supuși, ca să țineți înalt numele poporului nostru.

Acum că v'am deslușit, in aceste câte-va rânduri, care a fost scopul operei noastre, vă spunem ca să sfârșim: dacă am fost legați mai strâns in suferința și in mizerie, decât in bucurie și in belșug, să ne intoarcem acasa uniți pe vecie, să ștergem dim inimile noastre orice gând de sfială sau de neîncredere și să fim o mare familie, unde fiecare, mare si mic, bogat si sarac, bătran și tânar, sa-și aducă piatra pentru recludirea si bogăția ROMANIEI.

Presedinta Sectiunii Română
du « Vêtement du Prisonnier de Guerre ».

FABULE

SAGEATA

« Celor fara merite »

Vultur sălbatic, vultur Semet.
Priveste șarul meu îndrăsnit
Striga sageata pe caud in nor
Era Svõrlita d'un vânat...
Vulturul-zie blând din înaltul
Unde aripa-i falnică tine :
— Nu vezi nebuno țe, naltă altul
Dar cazi prin tine ?

TRANDAFIRUL S. STEJARUL

Cel mai semet dintre Stejari
Certa modestul trandafir :
Zou de îndrăzneala ta mă mir
Cu mine tu să te compari ?
Cu fruntea mea cu Sparq azurul
Si sunt prieten cu sculturul
Si trunchial meu cu sa'l coprinda
Trei omnei nu-s in stare
Ar trebui să mă admiri !
— Asa-ec dar tu faci doar Ghinda
Si eu fac trandafiri !

MISTRETUL SI PORCUL

Un porc, vazand ca un mistret
Pricea la el cam cu dispret,
Ii zise : Ia mai lasă frate
Cântaturile acestea crude
— Ce ai uitat că suntem rude ?
— Mistretul plin de bunătate
I-a spus : Dreptate poate ai
Dar printre oameni de când stai.
Si-atunci mistretul a surâs :
Atât de mult cu ei te-asemeni
Că frate, parcă sunteți Gemeni
Si faci familia de răs !

CINCINAT PAVELESCU.

SORA NOASTRA, FRANTA

Franța a avut in tot-de-una locul de cinste in inima Romanilor, in tot de-una am iubit-o și admirat-o ca pe o soră mai mare, inezestrata cu toate calitățile; ne era așa de dragă in cât căutam să o imitam in toate, cam orbeste de multe ori.

Acum însă, când toate puterile, mari și mici, s'au intrunit să pedepseasca pe vinovați și să dea fie-careia ce i se cuvine pentru ca pacea și dreptatea să domneasca in lumea nouă; nu admirația oarbă e cauza bucurii fără margini pe care o simțim, vazând că la sfatul suprem al păcii, i s'a dat Franței locul întâi; ci cu drept putem spune : « I se cuvenea și dacă nu s'ar fi hotărât ast fel, membrii înaltului tribunal ar fi comis chiar de la început o nedreptate.

Peste cine a dat mai întâi navală Nemții îngâmfati și siguri de isbândă ? Cine a pus cea întâi stavila hoardelor lui Wilhelm ? Pe ce pamânt s'a hotărât soarta lumii întregi ?

Cine și-a trimes mai mulți fii in foc ? Cine i-a trimes peste tot locul, in toate țările, și in tot-de-una acolo unde lupta era mai crâncenă și nevoia era mai mare ?

Cine și-a luat asupra-și cărna războiului in momeutele cele mai grele ? Franța si iar Franța !

Oureoasă superioritate, facultă din sferințe nenumerate, sacrificii imense de oameni, pierderi considerabile de bani, ruine peste ruine pe pamântul ei, dar superioritate netagaduita, proclamata in gura mare, de lumea întreaga. România spera că deciziunea congresului vor fi toate inspirate de același sentiment de dreptate, România se bucura căci soarta ei se afla in mainele surorii dragi.

România o ateapta cu răbdare si incredere.

Marie DIMITRIU-COULON.

EGOISM

(Actul I. Un restaurant elegant. Un domn mănâncă o cotletă de miel. Se uita inprejurul lui și face reflecții :)

Cotleta este de minune ! Sunt buni și mieii când sunt mici.
Vecinu ceta când comandă parcă-i Hamlet al lui Shakespeare.
Casierița e cum slabă și glasu-i tae ca un bici :
— Or ce sar zice e mai bine aici de cât la cimitir.

(Actul al II. Un cimitir, Un miel paste iarba pe mormântul unui domn si pe cat il duce si pe el capul se gândeste :)

Și când ursit ai fost de soartă doar miel in lume să te naști.
Nu-i datorita ta să cugeti ci higiena ta să paști.
Ce iarba grasă. La o treaba sunt buni și oamenii când mor.
— Or ce s'ar zice. E mai bine aici de cât la abator.

Cincinat PAVELESCU.

DOUA POZE

Stau cu doua gazete ilustrate in fața mea, privind când la una când la alta. Două poze imistau in fața ochilor, ele imi spun mai limpede și mai deslușit ca ori-ce discurs ca își ia la urma urmei fie care, după fapta și răsplata și mai spun încă că Cel de Sus orânduiește toate așa cum nu neil dat nouă celor de pe pamânt sa putem face.

Priviți cu mine :

La stanga vedem un aeroplan urias, invenția franceza, cu el era vorba sa se intoarca in fine Nemților de la Berlin toate ghiulele si obuzurile, pe care le au asvarlit ei cu atâtă dărnicie asupra Parisului.

Că Doamne ! acum un an chiar, de ziua fostului lor Imparat cum au mai stropit din belșug Parisul și căți copii și câte femei au mai ucis. Câte monumente de arta, podoaabe ale Parisului și vestite in toata omenirea, au știrbit.

Ca balaurului din poveste îi trebuia Neamțului, sânge nevinovat, alt-fel nu i s'ar fi părut serbată cu destul alaiu ziua lui de naștere și cum să nu se bucure barbarul că se spulbera din cauza lui frumusețile orașului « lumina » !

Când te gândești că de nu se isprăvea războiul la 11 Noembrie, că de nu ziceau Nemții toți « kamerad » ar fi cunoscut și cei din Berlin urletul sirenilor, trosnetul bombelor, nopțile fără somn, și toate blăstamățile, toate daunele pe care le-au îndurat cei din Paris.

Nu i vorba, dacă ar fi cazut bombe pe vre-un monument berlinez, mare pierdere nu ar fi fost, din potruva, o pocitură mai puțin pe lume; dar in sfârșit când te uii la aparatul francez inadins pregătit pentru Berlin, și-e ciuda care cum și îți vine să zici cu părere de rău :

De ce nu ne-a fost dat să cetim prin ziare : « Berlinul bombardat ». Păcătul mare, a lipsit acesta apoteaza la biruința aliaților.

Ba nu. Ia sa privim și la dreapta acum. Ce vedem ? O tranșee. Unde ? La Berlin, sub otelul ziarului « Vorvaerts ». Dar in tranșee ? Nemți cu puști. Ce fac ? Chitesc. Ce ? Pe alți Nemți din fața lor !!!

Un potop de foc și fier a năpustit peste noi toți, cei din partea dreptății și a cinstei; fără ca sa ne poată strivi, ci ne-a oțelit si infratit.

Iar cei, cari s'au stora mintea sa poata mai bine ucide și nimici, se ștașie acum între ei ca lupi ce sunt.

Se poate o mai nimerita răsplata ?

N' a dat Dumnezeu fie-caruia ce i se cuvenea ?

Ei, n'aveam eu dreptate si posele mele nu, grăesc ele un mar adevar ?

Marie DIMITRIU-COULON.

STIRI DIN TARA

Adunarea dela soc. de cultură macedo-română

Hotărârea consiliului de 35

Consiliul de 35 al societății macedo-române s'a întrunit la Bucurest sub președinția d-lui Ionel Grădetsanu pentru a discuta și lua or hotărâre in sheatiunea romanil-at maesdonem Comitetul a prezentie un memoriu care urmează să ile înmănat de către o delegația d-lui prim-ministra cât și ministrului de externc.

In memoriu s'a cântat a se găsi o formulă definitivă pentru rezolvarea filntei nationale a romanilor din Macedonia. S'a discutat și susținut raut punctul din memoriu care cero crearsa unui Stat macedonean autonom, care să cuprindă in cea mai mare parte pe toti romanii din peninsula balcanicia.

Au luat envântul d-nii d-ri Gepalamila, Papahagi, Ciumett, dr. Poceran, arhimandritul Iulian Scribira, Vanghele Ciamba, etc.

Nouile legături telegrafice cu țările vecine

Firul Bucuresti. — Odesa și București. — Belgrad.

Cu toate că trupele dusmane n'au cruțat, la retragerea lor grabită, aproape nimic din instalațiunile noastre telegrafice și telefonice distrugand până și stâlpii de telegraf, totuși direcțiunea postelor a reușit in interval relativ scurt, și cu mijloace foarte reduse, să restabileasca aproape toate legăturile telefonice și telegrafice din Muntenia Oltenia, Dobrogea și Cadrilater.

Pentru restabilirea ultimelor puncte ramase încă izolate, din Dobrogea, s'au format coloane, care lucreaza din direcțiunea Constanța spre Tulcea și dela Constanța la Bazargie.

Accastă in ce privește restabilirea comunicății telegrafice și telefonice interne.

In ce privește legătura cu țările vecine, după restabilirea cablului Constanța-Constantinopol, a firului București-Rusciuk-Sofia, zilele trecute direcțiunea postelor a stabilit legătura telegrafică și cu Odesa prin Brăila-Galati-Cetatea Alba, iar peste câteva zile vom avea o legătura telegrafică cu Belgrad, prin T-Severin-Cladova, in locul firului Gruia-Raduiewatz, care a fost distrus de nemți și bulgari.

De altfel, echipe de lucratori accelereaza in aceste momente lucrările firului telefonic și telegrafic direct între București-Tg. Jiu-minele dela Petrogani, prin Pasul Lainici.

La Zimnicea fiind gasite două cabluri telefonice subvlavale, care au fost parasite in grabă de către nemli s-au trimes de doua zile specialiști pentru a apune in legătura telefonică și telegrafica Zimnicea cu Șistovul.

Decretul-Lege a improprietarilor

Decretul-lege pentru înființarea Casei Centrale a improprietarilor a apărut. Atribuțiunile acestei noi instituțiuni menită să indeplinească un rol important in opera de improprietarire, sunt următoarele :

De a veni in ajutorul băncilor populare, cooperatiuelor și obștiilor satești precum și a federalelor lor, de a supraveghea și controla ; De a autoriza constituirea și funcționarea acestor instituțiuni ; De a organiza obștiile de a rendere, cumpărare și improprietarire de a acorda credit mobiliar instituțiilor lor cooperative ; De a acorda credit ipotecar proprietăților rurale până la 100 hectare. De a cumpara moșii sau părți de moșii spre a le împarti vinde agricultorilor si de a cumpăra parcele mici in vederea comasării. De a face comasari, colonizari si a executa îmbunătășri, funciare ; De a înlocui cadastrul moșiilor parcelate si parcelelor comasate ; De a înființa scoli necesare pentru pregătire personalului special trebuincios instituțiunei ; De a conduce și executa lucrările de expropriere a terenurilor rurale și improprietarire a sătenilor potrivit legilor de expropriere și improprietarire ; De a organiza asigurările agricole ; De a îndeplini orice alte sarcini ce i s'ar da prin legile privitoare la expropriere și improprietarire.

Un regulament detaliat precizează apoi modul de organizare a Casei Centrale și caracterul operațiunilor cari vor săvârși.

Primărea Capitalei a pus in vânzare 30 de mii kgr. cartofi, cu prețul de 10 bani kgr. Distribuția se face in toate halele prin inspectoarele comunale de hăli.

S'a deschis casa de mode, lucru executat după cele mai noi modele de Paris.

STELIAN IONESCU
rue Villedo No. 7, entresol. PARIS
Confecțiuni de Damă ; Rochi, Mantale Blănării, cu prețuri moderate.

Le Gérant : R. REPIQUET

Impr. Dubois et Bauer, 34, rue Laffitte.